

A fák üzenete

Nez erdő fohásza

Vándor ki elhaladsz mellettem,
ne emelj rám kezet !

Én vagyok tűzhelyed melege hideg
téli éjszakákon, én vagyok tornácod
fedele, melynek árnyékába menekülsz
a tűző nap elől, és gyümölcsöm oltja
szomjadat.

Én vagyok a gerenda, mely házadat
tartja, én vagyok asztalod lapja, én
vagyok az ágy amelyben fekszel, a
deszka, amelyből csónakodat építed.

Én vagyok házad ajtaja, bölcsőd fája ...
... koporsód fedele.

Vándor, ki elmegy mellettem,
hallgasd a kérésem:

Ne bánts !

Lehullott három falevél
észrevétlen az őszi ágról.
És jött a szél, a messzi szél,
egy messzi, másik, új világból –
Elröpült három falevél.
Az egyik magasba vágyott:
talált a felhők közt új világot,
emelte, emelte a szél.
A másik rohanni vágyott:
magasba hágott és mélybe szállott,
sodorta, sodorta a szél.
Harmadik szédülni vágyott:
szemét lehúnyta, semmit se látott,
kavarta, kavarta a szél.

Az ég legyen tivéletek,
Üllői-úti fák.

Borítsa lombos fejetek
szagos, virágos fergeteg,
ezer fehér virág.

Ti adtatok kedvet, tusát,
ti voltatok az ifjuság,
Üllői-úti fák.

Másoknak is így nyíljatok,
Üllői-úti fák.

Szívják az édes illatot,
a balzsamost, az altatót
az est óráin át.

Ne lássák a bú ciprusát,
higgyék, örök az ifjuság,
Üllői-úti fák.

Fás

Tanulni kell. A téli fákat.
Ahogyan talpig zúzmarásak,
mozdíthatatlan függönyök.

Meg kell tanulni azt a sávot,
hol a kristály már füstölög,
és ködbe úszik át a fa,
akár a test emlékezetbe.

És a felyőt a fész mögött,
vadkacsa néma szárnyait,
s a vakfehér, kék éjszakát,
amelyben csuklyás tárgyak állnak,
meg kell tanulni itt a fész
kimondhatatlan tetteit.

1963. november, briglián

<https://pim.hu/>

Fák

Tanulni kell. A téli fákat.
Ahogyan talpig zúzmarásak,
Mozdíthatatlan függönyök.

Meg kell tanulni azt a sávot,
hol a kristály már füstölög,
és ködbe úszik át a fa,
akár a test emlékezetbe.

És a folyót a fák mögött,
vadkacsa néma szárnyait,
s a vakfehér, kék éjszakát,
amelyben csuklyás tárgyak állnak,
meg kell tanulni itt a fák
kimondhatatlan tetteit.

[Nemes Nagy Ágnes: Egy ezüstnyárfát adj nekem - PaalArt](https://pim.hu/)

Vajda János: A vaáli erdőben

Odabenn a mély vadonban,
A csalános iharosban,
Félreeső völgy ölében,
Sűrű árnyak enyhelyében;
Oh milyen jó volna ottan,
Abban a kis házikóban,
Élni, éldegélni, szépen,
Békességben, csöndességben!...
Nem törődni a világgal,
A világ ezer bajával.
Meggondolni háborítlan,
Ami immár közelebb van...

Illatos hegy oldalában,
A tavaszi napsugárban,
Nézni illandó felhőkbe,
Múlt időkbe, jövődkbe...
És azután, utóvégre,
Észrevétlenül, megérve,
Lehullani önmagától,
A kiszáradt életfárlól...
S ismeretlen sírgödörbe'
Elalunni mindörökre...
S ott egyebet mit se tenni,
Csak pihenni, csak pihenni...

[A vaáli erdőben - YouTube](#)

19

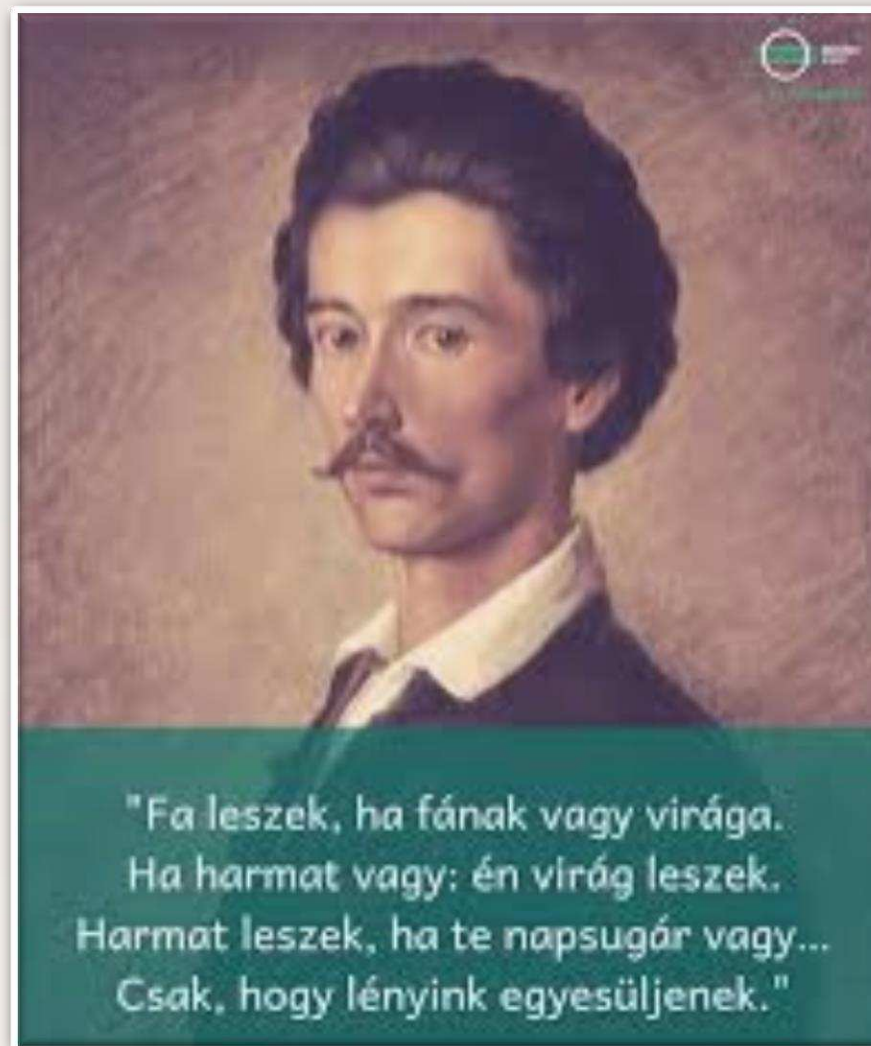
Qualiton

EP23626

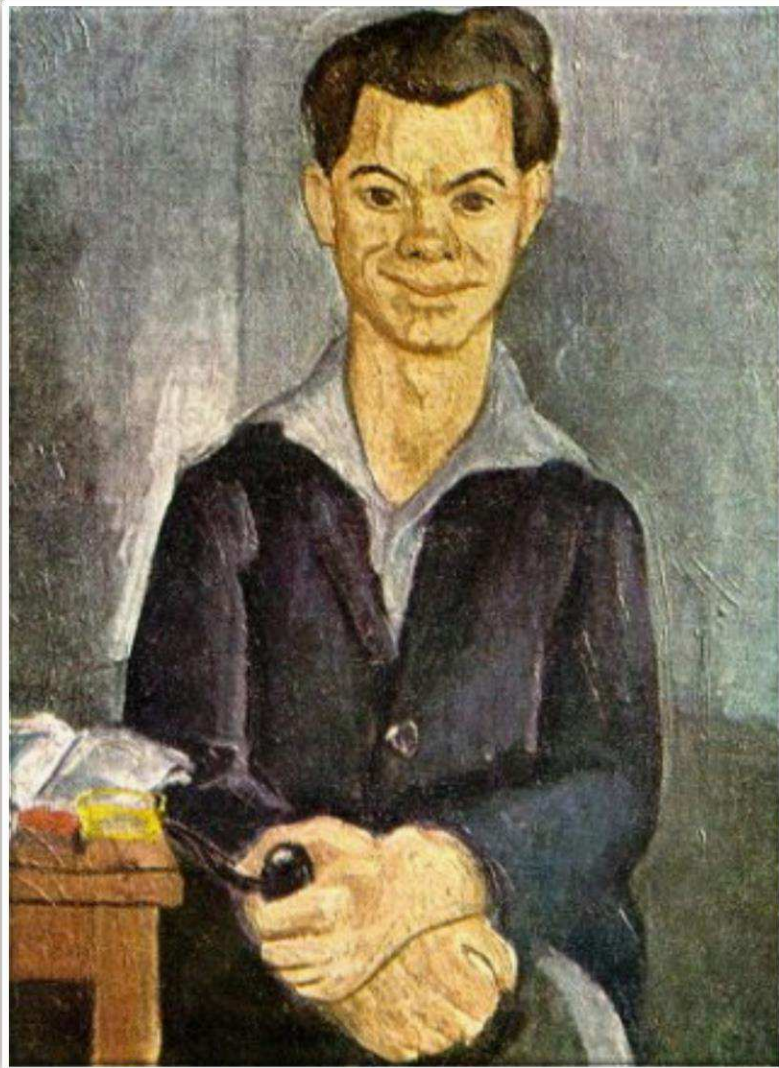

Vajda János

Magyar költők

Petőfi Sándor és Szendrey Júlia szobra Koltón (Pogány Gábor Benő alkotása)

Kertész leszek

Kertész leszek, fát nevelek,
kelő nappal én is kelek,
nem törődök semmi mással,
csak a beojtott virággal.

Minden beojtott virágom
kedvesem lesz virágáron,
ha csalán lesz, azt se bánom,
igaz lesz majd a virágom.

Tejet iszok és pipázok,
jóhíremre jól vigyázok,
nem ér engem veszedelem,
magamat is elültetem.

Kell ez nagyon, igen nagyon,
napkeleten, napnyugaton -
ha már elpusztul a világ,
legyen a sírjára virág.

a
fa
fenyő
ágán csillag
a
tűlevél gyantás
illata ballag a szoba
falain sietve lebegve a fényt
keresve
őt
karácsony szent
jegyében emberek szívében jaj
de mégis remél e kétségek éjjelén zenél
angyali hang az égből
ne
félj
kelj
éjfél
üt az óra
új napra virrad az emberiség

Egyfa

Fa lennék,
fa vagyok,
ahogy ő én,
vele egy sors.
Leveleit ősz sodorja,
leveleim szöttes rostja,
rajt' a gondolatok
akaratlan egysorosok.
Font gallyain szívem ágál,
karjaim közt bölcsőt dajkál,
gyökereim nyugszik hazám,
emlékeim felruházzák.
Fa lennék,
fa vagyok,
az élet farag,
isten korhol,
magoncból
kidőlt,
mohos
zsongás,
másként,
másban
tovább-
lűktető
guttacsillogás.